

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: **Akad. mal. a soch. M.**, bývajúca v Bratislave, P., zastúpenej JUDr. J., advokátom, so sídlom v Bratislave, L., proti žalovanému: **Ž., A., spol. s r. o. v konkurze**, IČO: X., so sídlom v Bratislave, Š., **o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru s prísl.**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 16 C 1/2007, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. júla 2015 sp. zn. 2 Co 741/2014, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a.**

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 18. júna 2014 č. k. 16 C 1/2007-320 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané 15. apríla 1996 je neplatné a uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť jej náhradu mzdy a odstupného, ako aj náhrady za sociálne a zdravotné poistenie. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Vychádzal zo zistenia, že žalobkyňa neuplatnila nároky, ktoré sú predmetom konania včas, keď písomnosť - okamžité skončenie pracovného pomeru prevzala 17. apríla 1996, kedy sa mal pracovný pomer skončiť, avšak neplatnosť rozviazania pracovného pomeru uplatnila voči správcovi konkurznej podstaty až 28. marca 2006, teda po uplynutí dvojmesačnej lehoty. Z pracovnej zmluvy žalobkyne súd prvého stupňa zistil, že táto bola prijatá na funkciu zástupkyne generálneho riaditeľa žalovaného na dobu neurčitú od 1. decembra 1992. Správca konkurznej podstaty žalovaného so žalobkyňou skončil pracovný pomer podľa § 53 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce z dôvodov zvlášť

hrubého porušenia pracovnej disciplíny, ktorého sa dopustila tým, že od marca 1996 bez uvedenia dôvodu sa nezdržiavala na pracovisku, nevykonávala v prospech konkurznej podstaty žiadne práce, neplnila pokyny správcu konkurznej podstaty, nepreberala zásielky, ktoré sa jej pokúšal doručovať a v rozpore so zákonom o konkurze a vyrovnaní správcovi nevydala žiadne doklady, ktorými disponovala a ktoré boli potrebné pre zabezpečenie konkurznej podstaty. Tým zámerne marila výkon súdneho rozhodnutia o konkurznom konaní a znemožňovala správcovi konkurznej podstaty realizovať jeho zákonné povinnosti. Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O. s. p.

Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 30. júla 2015 sp. zn. 2 Co 741/2014 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Vychádzal zo zistenia, že subjekt, ktorý žalobkyňa vo svojej žalobe označila, t. j. úpadca, nebol nositeľom vecnej pasívnej legitímácie v konaní a žaloba žalobkyne mala smerovať proti správcovi konkurznej podstaty. Pretože žalobkyňa v priebehu konania jednoznačne uviedla, že návrh na zámenu účastníka na strane žalovaného nepodáva napriek tomu, že podať návrh na zámenu účastníka je výlučne v dispozícii žalobkyne, ktorá jediná je oprávnená určiť, kto bude v konaní žalovaným, nebolo možné tejto žalobe vyhovieť so zreteľom na absenciu pasívnej vecnej legitímácie na strane označeného subjektu. Žalobkyňa totiž nesie procesnú zodpovednosť za určenie okruhu účastníkov na strane žalovaného a za to, že v konaní ako žalovaného označí ten subjekt, ktorému z hľadiska uplatneného nároku svedčí pasívna legitímácia podľa hmotného práva. V tomto zmysle musí niesť následky procesného neúspechu v podobe zamietnutia žaloby z vyššie uvedeného dôvodu. Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O. s. p. a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko tento nepodal návrh na ich priznanie.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok zrušil, vrátane rozhodnutia súdu prvého stupňa a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., t. j., že jej postupom súdov bola odňatá možnosť konať pred súdom a dovolanie odôvodnila ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p., t. j., že v konaní došlo k spomínanej vade uvedenej v § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a ustanovením § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., t. j., že rozhodnutia oboch súdov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci. Poukázala na to, že v konaní došlo k závažným priedňom, nakoľko súd

prvého stupňa až po dvoch rokoch oslovil bývalého správcu konkurznej podstaty žalovaného úpadcu za účelom pokračovania v konaní. Spis bol nedôvodne postúpený na konanie podľa § 104a ods. 2 O. s. p. Krajskému súdu v Bratislave, hoci sa tak nemalo stať, pretože v tomto konaní sa neriešia otázky bezprostredne súvisiace s konkurzným konaním. Následne 28. marca 2006 bol podaný návrh na upresnenie žalovaného a popri existencii úpadcu, t. j. Ž., A., s. r. o. sa stal nositeľom práv a povinností automaticky aj správca konkurznej podstaty. Pokiaľ ide o nesprávne právne posúdenie je potrebné konštatovať, že vyhlásením konkurzu nad úpadcom – spoločnosťou Ž., A., s. r. o. právna subjektivita tejto právnickej osoby nezanikla. Pracovný pomer so žalobkyňou ukončil okamžitým skončením pracovného pomeru bývalý správca konkurznej podstaty žalovaného úpadcu. Takto skončil pracovný pomer len so žalobkyňou a jej manželom, avšak ostatní konatelia spoločnosti zostali naďalej jej zamestnancami, a to napriek tomu, že založili konkurenčnú spoločnosť pod názvom Ž. Bratislava spol. s r. o. V dôsledku preťahov v konaní došlo k tzv. vytunelovaniu majetku úpadcu a vyplateniu neodôvodnene vysokých odmien v prospech bývalého správcu konkurznej podstaty úpadcu. Nemožno sa stotožniť s názorom, že Ž., A., s. r. o. a správca konkurznej podstaty sú rozdielne právne subjekty. Pracovný pomer so žalobkyňou bol skončený tým istým subjektom a inak to nemohlo byť. Ak by boli sudy vo veci konali riadne, boli by rozsudkom určili okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobkyňou za neplatné.

Správca konkurznej podstaty žalovaného úpadcu navrhol dovolanie ako procesne neprípustné odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu len v prípadoch, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p.

je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Dovolaním žalobkyne napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudkov uvedených v § 238 ods. 1 a 3 O. s. p. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku (§ 238 O. s. p.), ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (t. j., či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 ods. 1 O. s. p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali

za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných vád v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných vád.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania žalobkyne preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Žalobkyňa v dovolaní namieta, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O. s. p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv – pozri napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O. s. p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O. s. p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O. s. p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O. s. p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O. s. p.)].

Žalobkyňa tiež namieta, že v prejednávanej veci došlo k prietiahom v konaní a tieto zakladajú vadu konania uvedenom v § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. treba uviesť, že samotné prietahy v konaní neodnímajú účastníkovi možnosť konať pred súdom, t. j. neukracujú ho na jeho procesných právach a ich realizácii aj keď konanie trvá dlhší čas. Nemožno preto konštatovať, že prietahy v konaní (v prejednávanej veci konštatované nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. novembra 2006 III. ÚS 282/06) mohli spôsobiť znemožnenie

realizácie procesných práv žalobkyne v tomto konaní a založiť tak vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

Dovolateľka tiež namieta, že súdy prejednávanej veci nesprávne právne posúdili. Právnym posúdením je činnosť súdu pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (pozri § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (pozri tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O. s. p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O. s. p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Keďže dovolanie žalobkyne nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné, nepotvrdila sa existencia dovolateľkou namietanej procesnej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani iné vady vymenované v § 237 ods. 1 O. s. p., najvyšší súd odmietol jej dovolanie podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania (z procesných dôvodov) sa najvyšší súd nezaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemá (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Žalovaný však nepodal návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 151 ods. 1 O. s. p.) a trovy nevyčíslil. Preto dovolací súd nepriznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. mája 2016

JUDr. Oľga Trnková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. M.